

[Moses Olsen.]

ordningerne er i gang. Derfor er det, jeg siger, at det er tankevækkende, at man nu pludselig erkender, at situationen er anderledes, end man har forestillet sig.

Så siger man, at man vil sikre lokale fiskeres interesser. Jeg har gennem pressen sat mig lidt ind i, hvad regeringen tænker sig om fiskeriproblematikken. Jeg har ikke set memorandummet. Man har over for pressen udtalt, at man ønsker en helhedsløsning alle EF-landene imellem. For at udtrykke mig meget kort vil jeg sige, at vi i Grønland ikke tror på, at de lokale fiskeres interesser bedst kan sikres på denne måde. Dette bygger vi bl. a. på de erfaringer, vi har om internationale aftaler osv.

Vi går som bekendt ind for en generel udvidelse af fiskerigrænsen til 50 sømil. Det siger regeringens Grønlandsminister er for ufleksibel en løsning. Jeg må spørge: hvem er det ufleksibelt over for? Det kan vel ikke tænkes, at man her først og fremmest tænker på danske og andre EF-fiskere, selv om det er svært at tænke sig andet, bl. a. fordi det er helt klart, at den udvidelse, som vi ønsker, ganske klart vil yde en forholdsvis tilstrækkelig og nødvendig beskyttelse af de fiskefelter, som den grønlandske befolkning fortsat skal leve af. Men naturligvis er vi da ganske klar over, at de øvrige EF-lande, hvoraf flere har direkte interesse i at hente fiskene i Nordatlanten, meget nødig ser grænseudvidelser nordpå.

Jeg har også med interesse bemærket en udtalelse til pressen af socialdemokratiets markedsordfører, hr. Poul Dalsager, som, hvis jeg husker ret, har udtalt, at man fra dansk side ikke kan være interesseret, i udvidelser ud over Islands. Det vil sige, at man ikke er interesseret i udvidelsen i Grønland af hensyn til danske fiskeres interesser, bl. a. fordi en udvidelse ved Grønland f. eks. vil tvinge andre landes fiskere til at fiske ved felter, hvor danske fiskere henter deres fangster i dag, Nordsøen osv.

Måske er vi med disse mere direkte udtalelser kommet sandheden bag regeringens ønske om en fleksibel løsning betydelig nærmere. Jeg ville finde det højst beklageligt, hvis det virkelig forholdt sig sådan, at det ene af de grønlandske folketingsmedlemmer går ind for en fiskeripolitik, som tilsyneladende i meget høj grad tager sit udgangs-

punkt i andre interesser end de grønlandske. Imidlertid er jeg naturligvis ikke mere ensidig, end at jeg i samme åndedrag fuldt ud erkender, at Grønlandsministeren sidder i en meget vanskelig situation. Denne situation er vanskelig for en hvilken som helst Grønlandsminister, men især for en Grønlandsminister, der selv er grønlander, først og fremmest fordi danske og grønlandske interesser i realiteten meget sjældent er sammenfaldende. Det har vi klart oplevet i EF-sagen sidste år. Nu oplever vi det også i fiskerispørgsmålet, og vi vil uden tvivl også opleve det i spørgsmålet om mineral- og olieudnyttelse ved Grønland.

Jeg har med særlig interesse gennemlæst afsnittet om energipolitik i udenrigsøkonomiministerens tale. Denne side af sagen har efterhånden særlig interesse for Grønland, fordi det nu faktisk er hævet over enhver tvivl, at der er gode mineralforekomster i Grønland. Samtidig er der på internationalt plan optimisme med hensyn til at finde olieforekomster ved Grønland.

Situationen omkring disse ressourcer i Grønland er i disse år karakteriseret ved tiltagende aktiviteter. Eksempelvis har det franske oliekompani foretaget omfattende undersøgelser langs vestkysten af Grønland med henblik på at undersøge isbjergenes generende rolle ved olieboringer fra boreskibe. Et af de store danske rederier sætser ifølge dagbladene på olieagt ved Grønland. Stadig ifølge disse dagblade er en af begrundelserne den erkendelse, at det er nødvendigt for den vestlige verden at finde mere olie i politisk stabile områder. Udenrigsøkonomiministeren taler selv om stærkt stigende forbrug og svindende ressourcer i de traditionelle energikilder.

Alt dette peger i retning af, at vi sikkert i løbet af en kortere periode vil blive stillet over for at skulle tage endelig stilling til udnyttelsen af ressourcerne i Grønlands undergrund. Selv om jeg ved, at den grønlandske centraladministration klart er indstillet på at fare med lempe i mine- og olie-spørgsmålet, ønsker jeg her at slå fast som min indstilling, at man bør vente længst muligt med at give udnyttelsestilladelser, især hvad angår olie- og eventuelle gasforekomster.

Det er jo sådan, at minelovgivning for Grønland er af meget ny dato, hvorfor vi